

SLADKÝ ŽIVOT

A man and a woman in formal attire are standing in a luxurious room. The woman, Abby Greenová, is wearing a white dress and has her hand on a stone pedestal. The man is wearing a brown suit and a blue tie. The room features ornate gold curtains, a chandelier, and a lamp.

Abby Greenová
Špatná
princezna!

ABBY GREENOVÁ

ŠPATNÁ PRINCEZNA!

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

v jedné české písničce se zpívá „udělej cokoli, co by zač stálo“... Nějak mně to v poslední době pořád zní v uších...

*A tak jsem uvažoval o tom, jak zásadní je pro každý dobrý příběh – a doufám, že příběhy, které Vám měsíc co měsíc přináším, za dobré považujete – to, že se hrdinové (často **konečně**) rozhodnou a něco udělají. Že přestanou být, s prominutím, ňoumové, kteří sebou nechají vláčet děním kolem sebe, místo aby ho sami ovlivňovali. Nevím, jak to máte Vy, ale já se vždycky těším na ten okamžik, kdy se rozhoupou. A konečně něco řeknou, pro něco se rozhodnou, zkrátka udělají něco, co by zač stálo.*

Tak Vám – sobě – nám přeji, ať to udělají co nejdříve.

A ať toho jsme v životě schopni i my sami!

S láskou

Váš Harlequin

Abby Greenová

ŠPATNÁ PRINCEZNA!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Mistaken as His Royal Bride

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Abby Green
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1852-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1853-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1854-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Připomínalo to scénu z vědeckofantastického filmu. Stály uprostřed pouště pod horkým sluncem a kolem se odehrávaly věci, nad nimiž zůstával rozum stát. Na obrovském pódiu kdesi v dáli hrávala světoznámá hudební skupina hity nadšenému davu. Byly tu stánky s jídlem a pitím, kde se prodávalo vše od vegetariánských koktejlů přes tequilu až po hamburgery a asijské pouliční jídlo.

Pár, který prošel kolem Maddi Smithové, se držel za ruce. Teprve se zpožděním si uvědomila, že jsou oba až na tělové barvy úplně nazí.

Proti obloze se rýsovaly siluety uměleckých instalací, zdobených domů, větrných mlýnů, dokonce i lodí. V dálce projížděl pouští muž na motocyklu ve tvaru ryby. Nedaleko byla připravená cirkusová manéž a Maddi chvíli sledovala artistku na hrazdě v trikotu s flitry a s hřívou dlouhých, zářivě rudých vlasů. Na pozadí jasně modré oblohy připomínala exotického ptáka. Zadržela dech a s úlevou vydechla, když se artistka bezpečně chytila rukou svého partnera.

Všem v okolnímu davu byla společná výstřednost a chuť do života. Kostýmy byly odvážné a dobře by se vyjímaly na obálce steampunkového románu.

„To je... divoké, Mads. Jak ses o tom, proboha, dozvěděla?“

Nevlastní sestra Laia jí vložila paži do ohybu lokte.

Maddi ucítila, jak se jí zrychluje tep. Měla Laiu ráda, i když se poprvé setkaly teprve před rokem. Obě pluly davem nedaleko stanového městečka z indiánských teepee, kde předešlou noc spaly.

Laia na sobě měla černý top a titěrné šortky, síťované punčocháče a pevné černé boty. Vlasy měla sčesané dozadu a spletené do drobných copánků, oči namalované třpytkami. Maddi byla oblečená podobně, místo šortek ale měla zlatou minisukni. Obě měly obrovské brýle, které doplňovaly kostýmy, ale především nabízele ochranu proti slunci a písku.

Stiskla Laie paži. „Doslechla jsem se o něm, když jsem pracovala v klubu v Dublinu.“

Laia se usmála. „To byl ten podnik, kde ses musela oblékat jako francouzská pokojská?“

Maddi se zachvěla děsem. „Ani mi to nepřipomínej. Mohla bych si tu uniformu obléknout i sem a nevypadala bych ani trochu nemístně.“

Laia se jen nahlas zasmála. V tu chvíli kolem nich prošel muž, který měl na sobě jen tanga a přes ramena pončo. Jeho sluneční brýle měly tři čočky. Podíval se na ně a pokynul k pomyslnému klobouku. „Dámy...“

Obě se zachichotaly a Maddi pak vzala Laiu za ruku. „Pojď, najdeme něco k jídlu. Umírám hlad.“

Laia suše poznamenala: „Kdy ty nemáš hlad?“

Maddi se na ni jen ušklíbla a dál ji vedla davem. Ani na okamžik si nepřestala uvědomovat ochranku, která zpovzdálí sledovala každý jejich krok. Maddina sestra byla důležitá osoba, dokonce velmi důležitá – korunní princezna Isla’Rosy, malého ostrovního království ve Středomoří. Za pár týdnů měla oslavit pětadvacáté narozeniny a hned po nich měla následovat její korunovace.

Maddi byla plod nelegitimního poměru Laiina otce. Počal ji asi rok poté, kdy jeho milovaná žena zemřela při Laiině porodu. Když její matka zjistila, že je těhotná, podlehl král panice. Poslal ji do luxusního

vyhnanství s bohatým příspěvkem na výchovu jejich nemanželské dcery a nařízením, aby se od Isla'Rosy držela dál. Měl strach, že by levoboček způsobil skandál.

Její matka opouštěla království se zlomeným srdcem. Hlavní Maddinou vzpomínkou na dobu dětství a dospívání byl její věčný smutek. Matka před ní nikdy netajila jeho původ a Maddi se za její bolest odjakživa cítila spoluodpovědná. Uvažovala tak, že kdyby se nenarodila, nežily by ve vyhnanství a její matka by mohla zůstat v zemi svých předků, kterou tolik milovala.

Laia Maddi vysvětlila, že se o ní dozvěděla až před čtyřmi lety. Jejím otcem na smrtelné posteli zmítal pocit viny a výčitky svědomí. Přiznal jí, že když byl zarmoucený a zdrcený tím, jak se stal vdovcem, dovolil si mimomanželský poměr. Tvrdil, že to byla slabá chvíle, které vždycky litoval. Prosil Laiu, aby vyhledala svoji nevlastní sestru, pokusila se jí vše vysvětlit a požádala ji o odpuštění za jeho tehdejší slabost.

Chvilku ale trvalo, než Laia začala po Maddi doopravdy pátrat. Bála se, že ji Maddi bude nenávidět za to, jak ji jejich otec zapudil, a možná s ní nebude chtít mít nic společného. Kromě toho se obávala, že by si jako králova dcera chtěla nárokovat podíl na trůnu či ublížit pověsti Isla'Rosy.

Nakonec ale otcovo přání splnila. Svoji nevlastní sestru našla v Irsku. Všechny její obavy se rozplynuly už při jejich prvním setkání. Dnes mezi nimi bylo silné pouto a připadalo jim, jako by se znaly odjakživa.

Laia Maddi ujistila, že ji uzná za svoji nevlastní sestru a druhou princeznu Isla'Rosy, ale dohodly se, že k tomu dojde až při korunovaci, kdy se Laia stane královnou.

Maddi si rozhodně nepřála, aby o ní psalo v novinách, a Laiu hned při prvním setkání ujistila, že se o nástupnictví nehodlá ucházet. Nejdůležitější pro ni bylo poznat svoji sestru. Nikdy nečekala, že by ji Laia

sama vyhledala, a sama se k ní hlásit nechtěla, i když o ní samozřejmě věděla už od malička. Královský život plný povinností a privilegií byl její výchově vzdálený tak, jako by se odehrával na jiné planetě.

Nepocítovala žádnou hořkost ani zášť z toho, že žila obyčejným životem. Ve vzácných chvílích, kdy ji zvědavost přiměla vyhledat si zprávy o sestře na internetu, se díky vrozené plachosti cítila spíše nepříjemně. I dnes se jako druhá princezna Isla'Rosy cítila velmi rozporuplně a vyhlídka na život ve vznešené společnosti ji děsila. Nebyla na něj ani trochu připravená. Její sestra mluvila plynně pěti jazyky, Maddi jedním.

Poslední rok proto prožila jako Laiina dvorní dáma. Sama to tak navrhla, když jí Laia pověděla, že si přeje, aby se s ní vrátila na její ostrov. Práce v roli jedné z mnoha jejích zaměstnankyň jí umožnila sestru lépe poznat a seznámit se s domovem svých předků.

Bylo to jako zjevení. Nečekala, že si tolik zamiluje malý ostrov a jeho skalnatou krajinu posetou květinami, nedotčené pláže, okouzující přírodu, středověké hlavní město Sant'Rosa a usměvavé, přátelské obyvatelstvo. Nečekala, že tam poprvé v životě zažije pocit, jak někam opravdu patří, a vlastně ani to, že si tolik zamiluje svoji nevlastní, o dva roky starší sestru, která se postupem času stala její nejlepším kamarádkou.

Po většinu života si ostatní lidi spíše držela od těla. Vyrůstala s pocitem, že ji otec zavrhl ještě předtím, než ji mohl poznat. Z té myšlenky ji bolelo u srdce a přispívala k pocitu viny za matčino vyhnanství. Setkání s Laiou a cesta na ostrov ale některé z jejích složitých citů zmírnily. Doufala, že by se matka mohla na Isla'Rosu vrátit i s jejím irským otčímem. Ta se ale zatím nerozhodla, jestli se o to pokusí.

Když teď stály ve frontě na jídlo, musela se Maddi mimoděk pousmát. Laia si očividně užívala podívanou, která se všude kolem nich nabízela. Všimla si, že je její sestra poslední dobou v souvislosti s blížící se

korunovací stále zaměstnanější, a tento výlet navrhla jako odpočinek od dvorních povinností. Vždy se cítila trochu provinile z vědomí, že břemeno královských povinností leží a vždy bude ležet jen na Laiiných bedrech. Rozumem chápala, že takové výčitky nejsou na místě. Nikdy nebyla veřejně uznána jako členka královské rodiny.

Představa, že by se měla stát princeznou, ji děsila, v hloubi duše ale připouštěla, že je to její osud a že Laie i vlastní matce dluží, aby se jej alespoň pokusila naplnit. Matčino vyhnanství a zlomené srdce by tak nemusely být úplně zbytečné.

V následující chvíli si všimla odrazu slunečního světla. Další pohled jí odhalil, že opodál právě přistává malé soukromé letadlo. Z důvodů, které nedovedla vysvětlit, jí po zádech přeběhla temná předtucha. Když se po chvíli znovu ohlédla, spatřila, jak se k festivalu blíží tmavé vozidlo doprovázené oblaky prachu a písku.

„Co je?“ optala se Laia. „Na co se to díváš?“

„Na letišti právě přistálo malé letadlo. Někdo sem jede.“

„Pořád sem někdo přijíždí.“

Maddi nedovedla vysvětlit, proč jí právě tento návštěvník připadá jiný. Teď jej ale sledovala i Laia. Když se vozidlo přiblížilo, zjistily, že je to černý velký vůz s tónovanými skly. Působil oficiálně, jaksi úředně, a jeho střízlivý vzhled ostře kontrastoval s pestrobarevným davem a uvolněnou atmosférou festivalu.

Všimla si, jak Laia se vedle ní tuhne. „Přece by sem za mnou sem nejel... Teda, chtěla jsem, aby viděl ty fotky, které jsme vypustili do tisku, ale že by se vážně vydal až sem...“

Maddi věděla, o kom mluví – o muži, který se odmítal smířit s Laiinou neochotou prodiskutovat jejich svatbu. Byla mu zaslíbená už od narození. Když se o tom ujednání Maddi dozvěděla poprvé, šokovalo ji.

Laiin nastávající se jmenoval Aristedes de Valle y Montero a byl panovníkem Santangeru, sousedního ostrovního království. Sňatek měl obě říše sjednotit a vnést do jejich vztahů harmonii po staletích nepřátelství a válek. Potíž ovšem spočívala v tom, že Laia si krále Aristeda vzít nechtěla. Její království by se sňatkem ocitlo pod nadvládou většího a bohatšího Santangeru. Měla se svou zemí vlastní úmysly. Mír chtěla upevnit diplomacií, ne archaickým sňatkem.

Vůz zatím zastavil na okraji davu. Maddi sledovala, jak z něj vystupuje řidič a otevírá zadní dvířka. Zadržela dech.

Ze zadní části vozu vystoupil vysoký muž. Podle Laiina přerývaného povzdechnutí si dovodila, že je to král Aristedes.

Ještě nikdy jej neviděla naživo. I zdálky postřehla, že nad většinou přítomných vyčnívá nejméně o hlavu. Měl na sobě tmavý trojdílný oblek, který jej ještě více vyčleňoval z výstředního davu. Vplul do něj v doprovodu dvou členů ochranky v tmavých oblecích a se slunečními brýlemi. Kdyby teď Maddi nebyla napjatá stejně jako její sestra, možná by vyprskla smíchem z toho, jak nepatříčně se tu všichni tři vyjímají.

Laia jí zarylá prsty do paže. „Nechce se mi věřit, že přišel až sem.“

„Už několik měsíců se mu vyhýbáš,“ podotkla Maddi. „Onehdy jsme před ním narychlo prchaly z Manhattanu, kam za tebou letěl jen proto, aby tě pozval na oběd.“

„Stačí, když vydržím ještě pár týdnů, do pětadvacátých narozenin. Pak budu korunovaná královna a budu mít mnohem větší moc. Budu ho moct přimět, aby začal přemýšlet o jiných řešeních, než je svatba,“ vysvětlila Laia.

Král Aristedes si zatím razil cestu davem. Maddi nemohla přehlédnout ladnost jeho pohybů. Zblízka byl ještě vyšší, než se jí zprvu zdálo. Vyzařovala z něj

taková síla a mužnost, že si toho všimli i lidé v pestrobarevném davu. Někteří se dokonce zastavili a mlčky ho pozorovali. Vzhledem k toho, kolik bylo všude kolem okáزالých atrakcí, jí to připadlo přinejmenším pozoruhodné.

Nebyl jen impozantní a charismatický. S tmavými vlasy a výraznou tváří byl... jedním slovem nádherný. Krátce zastřižené vousy zdůrazňovaly jeho smyslné, pevné rty. Překvapeně si uvědomila, že ji král Aristedes přitahuje mnohem víc, než by měl. Odtrhla od něj oči a když se obrátila zpět k sestře, zjistila, že je Laia bledá jako papír. Vzala ji za paži. „Laio, podívej se na mě... není ti něco?“

Laia jí vrátila pohled a přikývla. „Je mi zle. Nemůžu uvěřit, že si mě pořád chce vzít... po všem, co jsem udělala, abych ho od toho odradila.“

Laia hovořila o dobře promyšlené kampani, při které se nechávala fotografovat na nejrůznějších večířkách. Král Aristedes byl pověstně konzervativní. Doufala, že pověst milovnice leckdy pochybné společnosti jej od svatby odradí.

„Opravdu je to tak beznadějně?“ zahloubala se její sestra. „Co kdybys využila příležitosti a promluvila s ním? Přiměla ho, aby se na všechno podíval z tvé strany?“

Laia potřásla hlavou. „Snažila jsem se s ním promluvit po otcově pohřbu, ale vůbec mě neposlouchal. Jasně mi řekl, že naše manželství bude uzavřené tak, jak bylo už dávno dohodnuto, a že o tom nehodlá diskutovat. Neprojevil o mě ani trochu lidského zájmu. Vidí ve mně jen prostředek k dosažení cíle.“

„Když se necháš korunovat ještě před svatbou... Nebudeš tím riskovat válku?“

Laia znovu potřásla hlavou. „Ne, to ne. Nechtěl by před veřejností vypadat malicherně a ješitně. Svatba se má podle smlouvy uskutečnit ještě před korunovací. Má se tím snížit riziko, že v obou královstvích začnou

kout pikle radikálové. Santanger se navenek pyšní tím, jak je moderní a pokroková země. Proto je taky tak trapné, že její panovník chce uzavřít tak zpátečnický sňatek. Dokud si ale bude myslet, že sňatek není vyloučený, nebude štourat do vosího hnízda a riskovat skandál. Potřebuju čas, abych s ním mohla jednat jako rovnocenná hlava státu.“

Laie se při vysvětlování rozšířily zorničky. „Mads, nechci, aby naši zemi pohltil Santanger. Bojovali jsme za svoji nezávislost v tolika krvavých bitvách! Náš otec souhlasil se sňatkem pod nátlakem otce dnešního krále Aristeda. Přiměl ho souhlasit, že se sňatek uskuteční ještě před mými pětadvacátými narozeninami, dřív, než budu moct být korunována. Dokud jsem byla malá, myslel, že mi prospěje, když budu mít po boku manžela ještě před korunovací, pak se ale přesvědčil, že jsem schopná vládnout sama. Myslím, že litoval, jak se tehdy podvolil jejich nátlaku. Na smrtelné posteli mi řekl, že chce, abych se vdala jen z lásky a nehleděla, co je v sázce. Asi mi tak naznačoval, že když si to budu přát, mám se tomu sňatku vzepřít. Chtěl, abych byla šťastná.“

„Věřím, že ho dovedu přesvědčit, že k trvalému míru není náš sňatek nutný, nejdřív se ale musím stát právoplatnou královnou,“ uzavřela Laia. „Do korunovace jsem zranitelná... a Aristedes to ví. Proto se taky tolik snaží naši svatbu urychlit. Je z toho jasné, že nezměnil názor. Chce sňatek z rozumu a moc nad Isla’Rosou.“

„Asi to tak je,“ připustila Maddi. Hrud’ se jí sevřela sesterskou láskou a pocitem loajality vůči jejímu království. Vytušila, že se jí právě naskytla příležitost nabídnout Laie pomocnou ruku. Překotně se zeptala: „Kdy ses vlastně naposledy setkala s králem Aristedem tváří v tvář?“

Laia se přemýšlivě zamračila. „Pár týdnů po otcově pohřbu, když jsem se s ním snažila poprvé promluvit

o svatební smlouvě a on mě odmítl vyslechnout. Nevěděla jsem ho celé roky.“

Maddi potlačila křivým úsměvem bolest z připomínky, že se nikdy nestačila seznámit s vlastním otcem. „Hm... ty sis z toho vyhýbání udělala sport.“

Laia jen pokrčila rameny a chabě se usmála. „Dělala jsem, co jsem musela, abych se vyhnula nevyhnutelnému.“ Podívala se Maddi přes rameno a zalapala po dechu. „K ničemu to nebylo. Už je skoro u nás.“

Maddi se zazdalo, jako by vycítila jeho blízkost. Udivilo ji to, protože se s ním zatím nesetkala. Stiskla Laie ruku. „Běž, hned teď. Ztrať se v davu.“

Laia se zamračila. „Jak to myslíš?“

Maddi potřásla hlavou. „Postarám se o něj. Opravdu stačí, když budeš nezvěstná do svých narozenin?“

Laia přikývla.

„Rozptýlím ho, dokud nebude pozdě.“

„Jak?“

Přestože se jí útroby svíraly obavami, Maddi se usmála. „Vzpomínáš, co jsme si řekly při našem prvním setkání? Že jsme si podobné, jako bychom byly dvojčata.“ V paláci tu a tam zaslechla, jak si o jejich podobě šuškájí i dvořané, ale nikdo neměl odvahu promluvit o tom otevřeně.

Laie se v očích blesko pochopením, pak ale potřásla hlavou. „Ne, Mads. Nemůžu dovolit, abys něco takového udělat. Je to šílené...“

Maddi už ale byla pevně rozhodnutá. „Celý život neseš tíhu zodpovědnosti. Nech mě, ať aspoň jednou udělám i já něco pro tebe a naši zemi.“ Než jí stačila dojít odvaha, přivolala posunkem člena jejich tělesné stráže. Tiše mu přikázala: „Musíte odsud ihned odvést princeznu Laiu. Je tu ve vážném nebezpečí.“

Další pokyny už muž nepotřeboval. Zahradil Laii no tělo vlastním a o chvíli později se oba beze stopy rozplynuli v davu.

Maddi málem odmítla uvěřit, co právě udělala, ale

ani na vteřinu toho nezalitovala. Byly si Laiou podobné jako vejce vejci. Obě měly dlouhé, vlnité tmavohnědé vlasy, olivovou pleť a velké oči. Jediné, v čem se odlišovaly, byla jejich barva. Laiiny byly zelené, její světle hnědé.

Zhluboka se nadechla a obrátila ke králi Aristedovi. Byl teď zas o něco blíž, rozhlížel se kolem a pročesával dav pátravýma očima. Napřímila se v ramech a pevně se na něj zahleděla. Zřejmě to vycítil, protože se zastavil a obrátil k ní čelem. Na okamžik působil jako dravec, který dostihl svoji kořist. Když si sňal sluneční brýle, rozbušilo se jí srdce. Jeho oči byly hluboké a nezměrně temné. Nebylo z nich možné nic vyčíst a o jeho rozpoložení tak vypovídala jen bojovně vysunutá brada. Mlčky k ní přistoupil. Dlouho ji jen mlčky propichoval pohledem, pak jím sklouzl po její tváři a těle.

Ucítila po celém těle mravenčení a sevřely se jí útroby. Napadlo ji, že jejich podobnost možná přecenila, pak ale král Aristedes poprvé promluvil. Jeho hlas byl hluboký a rozechvěli ji až do morku kostí. „Vida, nepolapitelná princezna Laia. Myslím, že je čas, abyste se vrátila domů a splnila svoji povinnost, nemyslíte?“

DRUHÁ KAPITOLA

Okénkem sledovala, jak se pod ní zmenšují festivalové stany. Někde tam dole byla Laia a sledovala její odlet. Uvědomovala si, jak ji z druhé strany uličky pozoruje král Aristedes. Cítila na sobě jeho pohled, ale neoplácela mu jej. Bylo to stejně nebezpečné, jako by se chtěla dívat přímo do slunce. V kostýmu, který mimo výstřední slavnost vypadal lacině a nevkusně, se před ním cítila trochu rozpačitě.

„Co to bylo za cirkus, proboha?“ optal se nevrle.

Jeho jízlivý tón ji rozzlobil. Neochotně k němu zvedla oči. „Je to slavný hudební festival. Spojuje výtvarné umění, hudbu a hlavně lidi. Na světě není nic podobného.“

„Vypadalo to spíš směšně.“

Poprvé se k němu obrátila čelem. Chtěla cosi odsekнуть, pak si ale všimla, jak jeho pohled na zlomek vteřiny klesl k jejímu výstřihu. Po kůži jí přeběhlo mravenčení podobné zásahu elektrinou. Rázem zapomněla, co mu chtěla povědět.

Svraštil obočí. „Myslím, že už si můžete sundat ty brýle.“

Teprve po chvíli si uvědomila, že hovoří o brýlích posunutých na temeno hlavy. Sňala je a když se jí do nich zachytily vlasy, popuzeně potřásla hlavou. Vzduch v letadle jí najednou začal připadat chladný. Zachvěla se.